

РЕШЕНИЕ

№ 1465

гр. Варна, 18.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Даниела Ил. Писарова
Членове: Светлана Тодорова
Цветелина Г. Хекимова

при участието на секретаря Мария Д. Манолова
като разгледа докладваното от Даниела Ил. Писарова Въззивно гражданско дело № 20223100501883 по описа за 2022 година
за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.259 от ГПК.

Производството е образувано по въззивна жалба на ЗАСТРАХОВАТЕЛНО АКЦИОНЕРНО ДРУЖЕСТВО ДАЛЛБОГГ: ЖИВОТ И ЗДРАВЕ, ЕИК 200299615, София, чрез ю.к.А. С. срещу решение №906/04.04.2022г., постановено по ГД №15067/2021г. на 33 състав на ВРС, с което е уважен изцяло предявения от ищеца С. Р. П. иск срещу застрахователното дружество като последното е осъдено, на основание чл.432 ал.1 от КЗ да заплати в полза на С. Р. П. ЕГН *****, с адрес: *****, **сума в размер на 4 773,30 лв.**, представляваща, обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в увреждане на:

задна броня, заден багажен капак, долен спойлер задна броня, десен стоп на 5 врата, ляв стоп на 5 врата, десет заден стоп, ляв заден стоп, предна броня, лява лайсна в предна броня, дясна лайсна в предна броня, ляв фар, калник преден ляв, лява конзола PVC на задна броня, дясна конзола PVC на задна броня, основа греда задна броня, маска задна, десен панел над стоп, колона задна дясна, ляв панел под стоп, колона задна лява, под багажник, панта врата отзад, ключалка врата отзад, полица над багажник тапицирана, основа калник заден десен и уплътнител на врата отзад, причинени на собствения на ищцата л.а., „Рено Меган“, с рег.№* **** * в резултат на реализирано на 21.09.2021г. ПТП в гр.Варна, по бул.

„Вл. Варненчик“, по вина на водача на л.а. „Нисан Терано“, с рег. № * **** **, застрахован по договор за Гражданска отговорност при ответното дружество, застрахователно събитие, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на завеждане на исковата молба в съда - 18.10.2021г. до окончателното изплащане на задължението.

С решение от 27.07.2022г., постановено по реда на чл.247 ГПК, е допусната поправка на очевидна фактическа грешка в диспозитива на решението относно сумата на присъдените в полза на ищеца разноси, в размер на сумата от 1063.34 лева.

В жалбата се излага, че постановеното решение в обжалваната част е неправилно и незаконосъобразно, поради което се претендира частичната му отмяна при обжалваем интерес за сумата от 3 382.56 лева. Решението се обжалва за разликата над 1 390.40 лева до пълния уважен размер от 4 773.30 лева както и в частта за присъдените законни лихви върху сумата, считано от подаване на исковата молба до окончателното изплащане на задължението както и относно присъдените на ищеца разноси.

В жалбата се излага, че сумата от 4773.30 лева, за която искът е уважен се явява прекомерна и не съответства на действително настъпилите материални щети по автомобила на ищцата. Поддържа се, че предвид уврежданията на автомобила и неговата възраст /над 10 години към ПТП/, обезщетението следва да се определи въз основа на Наредба №24 за задължителното застраховане. Твърди се, че ищецът не е ангажирал доказателства за състоянието на автомобила преди ПТП, съотв. дали са извършвани промени в интериора му, които да налагат отремонтване с оригинални части. Не са представени доказателства за извършване отремонтване на увредения автомобил. Въззивникът претендира, че ако съдът възприеме, че обезщетението следва да се определи не по Наредбата, а по средни пазарни цени, то тогава установената от СТЕ сума от 5833.50 лева се явява силно завишена. Твърди се също, че посочената цена за нормочас по средни пазарни цени е силно надценена и не отговаря на средната цена на автосервизите в гр.Варна. Твърди се, че посочените три сервиза съобразно заключението са официални сервизи на доставчици на автомобилите с марки Нисан, Рено и Опел като тези сервизни цени се прилагат при гаранционни автомобили и не могат да бъдат отнесени към процесния автомобил, който към датата на ПТП е бил експлоатиран повече от 10 години. Въззивникът сочи, че ищецът следвало да установи, че автомобилът му е гаранционен, за да обоснове приложението на тези цени за ремонт. Въззивникът твърди, че останалите три сервиза Елит ауто, Колор профи и Технокар са посочили адекватни цени, които следва да бъдат взети предвид от съда при определяне размера на обезщетението. Прави се довод, че съдът следва да вземе предвид или Наредба №24/2006г., или средна пазарна цена за труд от 16.34 лева с ДДС, посочена при калкулация на последните три сервиза. /а не посочената от 30 лева/час с ДДС. Според въззивника най-справедлива и адекватна би се явила цена, определена въз основа на приложимата Наредба №24/2006г. – сумата от 2 450.94 лева.

С ВЖ въззивникът представя платежен документ за заплатена сума в размер на 1 465.30 лева, от която 1390.74 лева – разлика между извънсъдебно платените 1 060.20 лева до определената по Наредбата в размер на 2 450.94 лева както и сумата от 74.56 лева – лихви,

считано от 18.10.2021г. /предявяване на иска/ до 28.04.22г. /датата на платежния документ, приложен към ВЖ/

Съобразно дадени указания от въззивния съд, въззивникът е уточнил, че не претендира изменение на решението в частта за разноските, а претендира отмяната му съобразно уважаване на жалбата и като последица от това.

В срока за **отговор** е постъпило становище – отговор на жалбата от насрещната страна С. П. чрез адв.Й.А., за неоснователност на жалбата. Поддържа се довод, че обезщетението за понесените имуществени вреди по застраховка ГО на виновното за ПТП лице, следва да се определи съобразно средните пазарни цени за части и труд, или в размера, посочен от заключението, на 5 833.50 лева. Не се спори, че застрахователят е изплатил извънсъдебно сума 1060.20 лева, която следва да бъде приспадната, поради което се поддържа, че искът е уважен в установения размер. Поддържа се, че при разрешаване на спора съдът правилно е приложил разпоредбата на чл.386, ал.2 КЗ, тъй като в противен случай не биха били отстранени действително претърпените вреди. Претендират се сторените във въззивното производство разноси.

За да се произнесе по спора въззивният съд прецени, че производството по делото е било образувано по искова молба на С. Р. П. срещу ЗАД ДаллБогг: Живот и Здраве, за осъждане на застрахователя да заплати обезщетение за понесени от ищеца имуществени вреди по собствения □ автомобил Рено Меган с ДК №* **** **, резултат от виновното поведение на трето лице С.М. при управление на л.а.Нисан Терано с ДК №* ** ** **, реализирано на 21.09.2021г. в гр.Варна, които се претендират в съвкупност от 5 800 лева, предявени частично за сумата от 100 лева. В исковата молба се излагат съществените за предявения иск обстоятелства, вкл. наличието на валидна застраховка ГО за третото лице причинило ПТП, образуването на щета при ответното дружество и изплащането на сумата от 1060.20 лева от застрахователя като обезщетение за понесените вреди. Претендира се осъждане на застрахователя да заплати 100 лева частичен иск от общо 4 739.80 лева. /след редукция на изплатената сума/. Посочени са конкретните увредени детайли по автомобила на ищцата Рено Меган. Допълнително, ищцата е направила изявление за увеличение размера на иска от 100 лева на сумата от 4773.30 лева, присъдени □ в пълен размер от първоинстанционния съд.

В срока за отговор застрахователят е оспорил основателността на претенцията. Не се оспорва настъпване на вредите, наличието на валидна застраховка на гражданската отговорност на виновния водач, изплащането на сумата от 1060 лева като обезщетение за вредите на ищеца С. П.. Оспорва се вината на водача на л.а.Нисан Терано, съотв. изключителния му принос за настъпване на ПТП, евентуално при наличие на принос и на ищцата; оспорва се механизма на настъпване на ПТП, съотв. съставения за произшествието Констативен протокол за ПТП; оспорва се размера на претендираната сума като се твърди, че обезщетението следва да бъде определено въз основа на Наредба №24 за задължителното застраховане. Твърди се, че претендираното обезщетение е прекомерно и не съответства на действителните вреди по автомобила. Оспорва се съответно и акцесорния иск за законните

лихви.

Страните не се явяват в съдебно заседание пред въззивния съд, но са депозирали молби със становище. Пред въззивния съд застрахователят поддържа жалбата си спрямо размера на определеното от РС обезщетение за имуществени вреди като твърди, че същото е прекалено завишено. Еwentуално, акцентира на включената в обезщетението цена за нормочас труд като завишена. Желает отчитане на извършените извънсъдебно плащания. Въззивникът представя доказателства за изплатено на ищцата на посочена от пълномощника □ адв.А. банкова сметка, през април 2022г., допълнително обезщетение в размер на общо 1465.30 лева, от които 1390.74 лева – разлика над платеното вече 1060.20 лева до получената по Наредба №24 в размер на 2450.94 лева както и 74.56 лева – лихви от 18.01.2021г. до 28.02.22г.

Въззиваемата страна поддържа отговора и неоснователността на жалбата. Претендира разноските за производството с писмена молба.

Въз основа на събраните доказателства, твърденията, възраженията и доводите на страните, в пределите на въззивното обжалване, съдът намира за установено следното:

При преценка редовността на жалбата съдът констатира, че същата е постъпила срещу подлежащ на обжалване акт, от надлежна страна, чрез редовно упълномощен проц.представител на застрахователя, в преклузивния срок /видно от пощенско клеймо на плика, придружаващ пратката/. Производството по жалбата се явява допустимо.

Съгласно чл.269 ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта му в обжалваната част. По отношение правилността на решението съдът е обвързан от направените с жалбата оплаквания.

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо, а по отношение правилността му съдът се придържа към посоченото във въззивната жалба. Същата ограничава въззивната проверка единствено до обжалваемия интерес за разликата над 1390.74 лева до присъдените 4773.30 лева /т.е. за сума 3382.56 лева/ на обезщетението по чл.432 КЗ.

Страните не правят нови доказателствени искания и не сочат допуснати от първата инстанция процесуални нарушения.

По същество в жалбата не са налице оплаквания от възприетата от съда фактическа обстановка.

Съдът приема, че с приключване на първоинстанционното производство страните не спорят относно настъпване на ПТП на 21.09.21г. в гр.Варна, по описания в САТЕ механизъм, наличието на валидна застрахователна полица с покритие към датата на събитието, отговорността на застрахователя на ГО на деликвента. Не се спори, че своевременно е била заведена щета при ответното дружество и на 06.10.2021г. заплатено на ищеца обезщетение за имуществени вреди в размер на 1060.20 лева преди предявяване на иска. Не се спори относно конкретните увредени детайли по автомобила.

Не се оспорва и заключението на изслушаната и приета по делото Съдебно автотехническа експертиза /на л.53 по делото/ и посочените в същата стойности на

действителните вреди /т.е. на разходите, необходими за отстраняване вредите на автомобила/, с изключение на възприетата за релевантна от съда стойност за нормочас труд, която се твърди за силно завишена. Спори се относно размера на обезщетението за репарирание на вредите, при това за размера надхвърлящ признатата от застрахователя и изплатена на увредения стойност, определена по Наредба №24/2006г. и Методиката, прилагана от застрахователя. Въззивникът твърди, че дължимата сума се изчерпва с тази оценка от 2 450.60 лева, изплатени изцяло на увредения.

Съгласно САТЕ, цените на автомонтъорски и бояджийски услуги са изследвани в автосервизи без и със сертификат за качество ISO 9001:2008 и са посочени като осреднена стойност от 30 лева/час с ДДС. Съгласно въпрос 15 от заключението, ако вещото лице вземе предвид единствено автосервисите без европейски сертификат, то среднопазарната цена на труда възлиза на 16.30 лева/час с ДДС. В таблица към този въпрос е посочена стойността на действителните вреди от общо 5334.97 лева. /при изчислени 64.96 часа труд по 16.30 лева, или 1058.85 лева за труд/ При приспадане от тази стойност цената за нов ляв фар се получава крайна стойност от 4943.55 лева. По отношение на фарът не е повдиган въпрос с жалбата.

Съгласно чл.429 КЗ и чл.477 КЗ, с договора за застраховка ГО застрахователят се задължава да покрие в границите на определената в застрахователния договор сума отговорността на застрахования за причинените от него на трети лица имуществени и неимуществени вреди, които са пряк и непосредствен резултат от застрахователното събитие. Съгласно чл.386, ал.2 КЗ, при настъпване на застрахователното събитие застрахователят е длъжен да плати застрахователно обезщетение, което е равно на действително претърпените вреди към деня на настъпване на събитието, освен в случаите на подзастраховане и застраховане по застрахователна стойност. При определяне на застрахователното обезщетение разпоредбата на чл.499, ал.2 от КЗ предвижда, че при вреди на имущество обезщетението не може да надвиши действителната стойност на причинената вреда. Обезщетенията за вреди на МПС се определят в съответствие с методиката за уреждане на претенции за обезщетения за вреди, приета с Наредба по чл.504 КЗ.

Съгласно чл.400 КЗ, за действителна застрахователна стойност се смята стойността, срещу която вместо застрахованото имущество може да се купи друго от същия вид и качество, а за възстановителна стойност се смята стойността за възстановяване на имуществото с ново от същия вид и качество, в това число всички присъщи разходи за доставка, строителство, монтаж и др. без прилагане на обезценка. Обезщетението не може да надвишава действителната (при пълна увреда) или възстановителната (при частична вреда) стойност на застрахованото имущество. Макар постановена по предходни текстове в ТЗ, с решение №37/2009г. по т.дело №667/2008г. на I т.о. на ВКС /по повод друг текст – чл.402 ТЗ – отм./, съдът приема, че размера на дължимото застрахователно обезщетение се определя в рамките на договорената максимална застрахователна сума, съобразно стойностният адекват на претърпяната от осъществяване на застрахователното събитие вреда, който не може да надхвърля действителната стойност на увреденото имущество, *определена като пазарната му стойност към същия момент*. В този смисъл, определеното

застрахователно обезщетение, въз основа заключение на оценителната експертиза, може да надвишава минималната долна граница по чл.4 на Приложение №1, когато не са представени фактури за извършен ремонт на МПС в сервиз, а размерът на обезщетението е бил определен от застрахователя в съответствие с Наредба № 24/8.03.2006 г. на КФН. Въз основа на горното съдът приема, че следва да определи застрахователното обезщетение **по действителната стойност на вредата** към момента на настъпване на застрахователното събитие съгласно чл.499, ал.2 КЗ. /в този смисъл е решение №52/2010г. по т.дело №652/2009г. на Първо т.о. на ВКС и непроменена практика на ВКС/, т.е. в рамките на договорената максимална застрахователна сума, съобразно стойностният адекват на претърпяната от застрахователното събитие вреда, който не може да надхвърля действителната стойност на увреденото имущество, *определена като пазарна стойност към същия момент*. Тъй като в случая се касае за частични щети, приложима при определяне на обезщетението е възстановителната стойност съгласно чл.400, ал.2 КЗ, т.е. стойността за възстановяване на имуществото с ново от същия вид и качество, в това число присъщите разходи за доставка, строителство и монтаж, без прилагане на обезценка. Съгласно решения: по т.дело №293/2010г. на Първо т.о., ВКС; по т.дело №107/2011г. на Второ т.о.; по т.дело №156/2009г. на Първо т.о., ВКС; по т.дело 1586/2013г. на Второ т.о.; по т.дело №627/2008г. на Второ т.о. и др., за възстановителна стойност се приема стойността на разходите за материали и труд по средна пазарна цена към момента на настъпване на застрахователното събитие, без да се прилага коефициент за овехтяване на увредените части. Възражение за несъобразяване с действителната стойност не се поддържа от въззивника.

Вещото лице е посочило в заключението си, че е ползвало цени на труда в сервизи, притежаващи и непритежаващи сертификат за качество като определената цена за нормочас е осреднена цена на труд в посочените в заключението шест сервиза, вкл. сертифицирани и несертифицирани по ISO сервизи. Доколкото се търси средна пазарна цена, същата е получена като средно аритметично на сбора от цените, предлагани от двата вида сервизи. Цената е правилно изчислена от вещото лице в размер на 30 лева/час. Като база са взети предвид както сервизи със сертификат за качество, така и такива без сертификат ISO. Съдът намира, че няма основание сертифицираните сервизи да бъдат изключени от справката при определяне на среднопазарна стойност на труда. Това е така защото, независимо от възрастта на автомобила /над 10 години/, съдът не може да ограничава застрахованото лице в какъв сервиз да бъде извършен ремонт на увреденото МПС. Едновременно с това съдът отчита, че в заключението си вещото лице е взело предвид посочените в Методиката към Наредба №24, нормовремена. Едновременно с това, съдът намира, че в справката не следва да участва цената предлагана от оторизирания сервиз на марката Рено и Дачия – Алианс ауто, тъй като автомобилът е извънгаранционен /над 10 години/, а цената на нормочас на този сервиз е изключително завишена спрямо останалите сервизи – 66 лева/час с ДДС. Същата надхвърля двукратно дори цената, предлагана от сертифицирани сервизи. /около 30 лева/ При включването и в осреднената оценка тази цена изкривява чрезмерно цената за час труд. За сравнение, в останалите сертифицирани сервизи цената възлиза на приблизително половината и по-малко. При изчисляване на обезщетението съобразно нормочасовете, с

изключване цената на Алианс ауто, се установява средна стойност от 23 лева/час с ДДС. Тази цена съдът намира, че в по-голяма степен съответства на среднопазарната такава. При добавяне на новите части в размер на 3 585.64 лева и консумативи в размер на 690.48 лева, се получава обща оценка от 5770.20 лева.

От тях следва да се приспадат платените от застрахователя суми: в размер на 1 060.20 лева, за които не е налице спор между страните, че са платени преди исковото производство. След приспадане на платените 1060.20 лева се получава сума от 4 710 лева.

С жалбата си застрахователят обжалва решението за сумата над 1390.74 лева до уважения от РС размер от 4773.30 лева /т.е. за 3382.56 лева от уважен размер 4773.30 лева/ като твърди, че е заплатил сумата от 1390.74 лева допълнително на увреденото лице и представя платежно нареждане от 28.04.2022г. за заплатено към датата на въззивната жалба обезщетение в размер на 1390.74 лева. На основание чл.235, ал.3 от ГПК, извършеното в хода на производството плащане, следва да бъде зачетено от въззивния съд.

В този смисъл, платеното допълнително обезщетение следва да бъде приспаднато от размера на обезщетението като след приспадането му от сумата 4710 лева, стойността на дължимото възлиза на 3 319.26 лева, до който размер следва да бъде потвърдено решението на първата инстанция, а за горницата до 4773.30 лева решението следва да бъде отменено поради основателност на жалбата.

В останалата част, посочените от вещото лице стойности на материали и части както на боя и консумативи не се оспорва, поради което въззивният състав възприема посоченото в заключението. Горното важи и за оценката на ляв фар, спорът за който не е пренесен пред въззива.

Поради изложеното, основателен се явява иска за законните лихви върху главницата, считано от исковата молба до окончателното изплащане, а поради извършеното в хода на производството частично плащане, лихвите следва да бъдат конкретизирани така: върху уважения размер се дължи законна лихва от подаване на иска на 19.10.2021г. до 28.04.22г., а върху сумата от 3 319.26 лева се дължи законната лихва от 29.04.2022г. до окончателното изплащане на задължението.

Въз основа на горното искът се явява основателен за сумата от 3319.26 лева, при отчитане и на извършеното пред въззивния съд плащане.

Съобразно изложеното, сторените разноси следва да бъдат разпределени както следва, на основание чл.78, ал.1 и ал.3 ГПК:

За първата инстанция на страните се следват разноси в размер 962.04 лева за ищеца и 36.85 лева на ответника; за въззивното производство се следват на въззивника 17.65 лева и за въззиваемата страна 506.65 лева. Представените списъци и доказателства за изплащане на реално адв.възнаграждение удовлетворяват изискването на т.1 от ТР 6/2013г. на ОСГТК на ВКС. Направеното възражение от въззивника за прекомерност на адв.възнаграждение на насрещната страна съдът намира за неоснователно съгласно чл.7, ал.2, т.2 от Наредба №1/2004г. за МПРАВ.

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение №906/04.04.2022г., постановено по ГД №15067/2021г. на 33 състав на ВРС в частта за сумата над 3 319.26 лева /4710 лева/ до присъдените 4773.30 лева, представляващи обезщетение за имуществени вреди, нанесени на л.а.Рено Меган с ДК №***** **, собственост на С. Р. П., при ПТП на 21.09.2021г., причинено от водача на л.а. Нисан Терано с ДК №* **** **, застрахован при ответното дружество ДАЛЛ БОГГ:ЖИВОТ И ЗДРАВЕ АД, като вместо това ПОСТАНОВИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от С. Р. П., ЕГН *****, **** срещу ЗАСТРАХОВАТЕЛНО АКЦИОНЕРНО ДРУЖЕСТВО ДАЛЛБОГГ: ЖИВОТ И ЗДРАВЕ, ЕИК 200299615, София, иск за осъждане на ответното дружество да заплати обезщетение за имуществени вреди, нанесени на собствения на ищцата л.а.Рено Меган с ДК №***** **, при ПТП на 21.09.2021г., причинено от водача на л.а. Нисан Терано с ДК №* **** **, застрахован при ответното дружество ДАЛЛ БОГГ:ЖИВОТ И ЗДРАВЕ АД, за разликата над 3 319.26 лева до 4 773.30 лева ведно със законните лихви върху разликата от завеждане на иска до окончателното изплащане на задължението, на основание чл.432 КЗ.

ПОТВЪРЖДАВА решение на ВРС в осъдителната част до размера от 3319.26 лева, обещание за имуществени вреди съгласно чл.432 КЗ.

ИЗМЕНЯ решението в частта за разноските:

ОСЪЖДА С. Р. П., ЕГН *****, **** ДА ЗАПЛАТИ на ЗАСТРАХОВАТЕЛНО АКЦИОНЕРНО ДРУЖЕСТВО ДАЛЛБОГГ: ЖИВОТ И ЗДРАВЕ, ЕИК 200299615, София сторените разноски за двете инстанции съобразно отхвърлената част от иска като за първа инстанция сумата от 36.85 лева и за въззивна инстанция – 17.65 лева, на основание чл.78, ал.3 ГПК.

ОСЪЖДА ЗАСТРАХОВАТЕЛНО АКЦИОНЕРНО ДРУЖЕСТВО ДАЛЛБОГГ: ЖИВОТ И ЗДРАВЕ, ЕИК 200299615, София да заплати на С. Р. П., ЕГН *****, **** сторените в двете инстанции разноски съобразно уважената част от исковете, а именно 962.04 лева за първа инстанция и 506.65 лева за втора инстанция, на основание чл.78, ал.1 ГПК.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване съгласно чл.280, ал.3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____